

A fakitermelés gépesítésének új iránya Kanada. A kanadai erdőkben egyre nagyobb mértékben nyernek teret a fakitermelés, közelítés és rakodás új gépei, berendezései és módszerei.

A Canadian Pulp and Paper Association erdészeti szekciója ez év márciusában tartott évi közgyűlésén bemutatót rendezett a szakközönség számára. Ez alkalommal bemutatták az 1957-ben sikertelenül bevezetett VFB döntő, közelítő kombajn újratervezett, javított változatát négykerék meghajtásos formában, mint egy teljes fakitermelő gép sor első tagját. A gép még csak prototípus, az ezévi tapasztalatok után jövő évben szándékoznak sorozatban gyártani. A gép ára előreláthatólag 35 000 dollár lesz. Hidraulikus favágó ollójával 35 cm átmérőig képes a törzseket tőtől elválasztani, az olló ciklusideje 3 másodperc. A döntés után 11 cm magas tuskót hagy hátra. 30% lejtőig biztonságosan dolgozik. Cummins V. 6 jelű dieselmotorja 3000 fordulattal 300 LE-t teljesít. Ezután a Tree Farmer hosszúfás felkészítő gép felújított prototípusát mutatták be. Ez a berendezés az út padkáján a hozzá kivonszolt hosszúfát saját magára felhúzza legallyazza, majd papír és rostfa célokra 8 láb hosszú darabolja. Darabolás után a hosszított anyagot az út másik oldalán kötegekben maglyazza. A gép az út szélén hosszirányban folyamatosan halad előre és eközben végzi a felkészítést. Termelékenysége óránként 8,75 m³. Befogadó nyílása 22 inch átmérőjű, melybe a törzseket 100 láb/perc sebességgel adagolja be egy szerkezet. A gépet egyetlen ember kezeli, kisegítő nélkül. A darabolásra kétfajta ollója van, az egyik csak lágy fára, a másik kemény és lágy fára egyaránt alkalmas. A kísérleteket nyír és juhar fajokkal végezték. A harmadik bemutatót egy a Kohering—Waterous gyár felkészítő kombajnja volt. Ennek négykerék meghajtású prototípusa most van kísérletezés alatt. A gép dönt, gallyaz, darabol. Ciklusidőként törzsenként 1 perccel remélnek elérni. A törzseket vertikális helyzetben dolgozza fel. Teljesen kinyújtott döntő gémmel 396 cm hatósugarú, a gép belső állása 243 cm és a gémet 120 fokig képes elfordítani. Ára kb. 56 000 dollár lesz. Következő a Timberjack Gépgyártó RT 3, kísérlet alatt levő gyártmánya volt, mégpedig egy mobil vágástéri kitermelő és felkészítő gép, egy markolóval ellátott, drótköteles közelítő berendezés és egy bármely hidraulikával ellátott, traktorra felszerelhető fadöntő ollószerkezet. A fakitermelő gép 16 inch (40,64 cm) mellmagassági átmérőjű fákat képes felkészíteni. Egy fa felkészítési idejét 20 mp-re tervezik, beleértve a mozgási- és veszteségidőket is. Ezt úgy érik el, hogy a gép menet közben is dolgozik. A gép addig gyűjti az anyagot, míg abból optimális köteget képez. Az optimális köteg hosszúfából 1,25 öl, 8 láb hosszú választékban pedig 0,5 öl (1 öl = 3,5 m³). Az összegyűjtött köteget a földre helyezi, amelyet egy Forwarder-típusú közelítő gép mozgat tovább. A felkészítő gépben a törzs horizontális helyzetben nyer megmunkálást, s ez a körülmény a gép stabilitását a lejtős területeken is fokozza. A gépkezelőnek légkondicionált kabinja van. A bemutatott, markolóval kombinált, drótköteles gyűjtőberendezés a két eszköz jó tulajdonságait egyesíti. A megelőzően drótkötelekre fűzött hosszúfát lasszószzerűen összehúzza, melyet azután a markoló szorosan összefog. Ezáltal elkerülhető a tuskókkal történő ütközés, ugyanis a markoló a köteget felemeli. Ha mégis a teher terepakadályba ütközne, akkor a vezérlőkabinból lehet azt leengedni, majd az akadály elkerülése után ismét összefogni. A traktorra szerelt hidraulikus ollóberendezést különösen jól lehet alkalmazni irányított döntéskor is. A 680 kg súlyú berendezést olyan mezőgazdasági traktorra is fel lehet szerelni, mely télen át nem üzemel. A Valcourt Bombardier cég egymástól független négy láncalpas járótagú vontató-közelítő gépet mutatott be. A gép Terrain Master néven ismeretes és a kerekes és láncalpas traktorok jó tulajdonságait egyesíti. A vontató csörlővel és távvezérléssel van felszerelve, s így mocsaras területen, mint szálfa vonszoló működik. Láncalpas pótkocsijának teherbírása 6800 kp melyet a vontatóra szerelt daruval terhel fel. A mind a négy láncalpat meghajtó motor 190 LE teljesítményű, benzin üzemű Chrysler gyártmányú. 1967 végén a kanadai Mack Traktorgyártó RT egy új Maxidyne-típusú fatermelő traktort fog piacra hozni. Ez közúti- és terepviszonyok között is egyaránt alkalmazható. Az ajánlat szerint sebességfelezőivel 15% üzemanyag-megtakarítást tud elérni.

A bemutatott gépek azt a felfogást támasztják alá, mely szerint a vágástéri, vagy út mentén történő gépi felkészítés a kanadai viszonyok között jobbnak bizonyul a telepi, vagy rakodói felkészítésnél.

(Canadian Forest Industries 1967. IV. alapján — ref.: Kassai J.)

A folyók és patakok évi vízellátottságának egyik fontos tényezője a vízgyűjtő terület erdősültségének mértéke. Az erdő hatásának mértéke a folyók évi vízmérlegére bonyolult kérdés. Erről már sokat vitatkoztak, de eddig még elfogadható eredmény nélkül. Az erdő kiegyenlítő hatása a vízfolyások évi vízellátottságára általánosan elismert tény. Még mindig nyílt kérdés azonban, hogy az erdősült területről folyik-e el több víz, vagy a nem erdősültről.

Ing. J. Valcicák megkísérelte megvizsgálni az erdő hatását a szlovákiai folyók évi vízhozamára. A kapott eredmények azt bizonyítják, hogy az erdő hatással van ugyan a folyók évi vízhozamára, de ez a hatás más tényezőkkel szemben elenyészően csekély. Az évi vízmérleg elsősorban a vízgyűjtő terület klimatikus és geológiai viszonyaitól függ. Az erdő hatásának mennyiségi értékét illetően még nem sikerült elfogadható választ adni.

Az erdész az állományok megfelelő ápolásával befolyásolni tudja az évi vízmérleg egyes tételeit (a csapadék visszatartása a fák koronái által, a csapadék talajba jutásának mértéke, a párolgás mértéke stb.). Erdőgazdasági szempontból legkedvezőbb záródás a csapadék felületi elfolyását csökkenti, és növeli a talajban történő vízmozgást. Ezek vízgazdálkodási szempontból is nagyon fontos tényezők, mert megvédik a csapadékot a nem gazdaságos elpárolgástól, szárazság idején pedig növelik a vízfolyások vízmennyiségét.

A fentiek ismeretében az erdész megfelelő ápolási eljárások alkalmazásával az állományokban optimális vízgazdálkodást biztosíthat, és biológiai úton szabályozni tudja a csapadék felhasználását, s ezzel az erdőnek a vízgazdálkodásra kifejtett hatását.

(Les, 1968. 1. — Ref.: Partos Gy.)

A tölgyek mindkét fenotípusa képviselt a Szovjetunió erdeiben. A koránfakadó változat szárazabb, magasabb fekvésű termőhelyeken található, míg a későnfakadó változat inkább nedvesebb termőhelyeken, mélyedésekben. Ugyanakkor a két formát együttesen is megtaláljuk. A két fenotípussal külön sokat foglalkoztak az erdőgazdálkodás gyakorlati feladataival kapcsolatban, de alig foglalkoznak az egyes állományok populációjának megfigyelésével, az egyes fenotípusok, ökotípusok analízisével, egymáshoz és a környezethez való viszonyával.

A Szovjet Tudományos Akadémia a nemzetközi biológiai program részére javasolt tervszerűen igen nagy jelentőséget tulajdonít az asszociációk szerkezetének, faji összetételének, fenológiájának, ökológiájának tanulmányozására.

M. C. Csernobrovscev irányításával a voronyezsi erdőmérnöki egyetem pravoberezi tanulmányi erdészetében vizsgálták a kérdést. A vizsgált állomány II. tho.-ú. Talaja: sötétszürke, nehéz agyagos talaj. Kora: 53 év. Összetétele: 0,7 tölgy, 0,2 kóris, 0,1 hárs. Fák törzsszáma 1 ha-on 644. Átlagos mellmagassági átmérő: 22,5 cm. Hektáronként fatömege: 176 m³.

Az állomány 53%-a későnfakadó, 47%-a koránfakadó. A vizsgált egyedek átmérő szerinti megoszlását táblázatba foglalták:

Forma	Törzsek %-os aránya az egyes vastagságokban, cm									Átlagos átmérő cm
	16	18	20	22	24	26	28	30	32	
Koránfakadó	9	14	20	14	11	14	9	5	4	22,6
Későnfakadó	8	16	21	25	14	8	8	—	—	21,8

Az átlagos átmérők között jelentős eltérést nem találtak, de a fák vastagsági méretének százalékos összetétele arra utal, hogy az adott termőhelyen több vastagabb egyed található a koránfakadókból, mint a későnfakadókból.

A kísérleti terület a Don és Voronyezs folyók vízválasztóján, változó vízellátottságú termőhelyen van, ahol az egyes években a gyökérszóna nedvességtartalma 9—12% között változott, viszont e talajok 8—10%-os fiziológiai holtvíz tartalmúak.

(Lesznoj zsournal 1967. 6. — Ref.: Halupa L.-né.)

A csemetéknek műanyag zacskóban való átteleltetése az NDK-ban szerzett tapasztalat szerint igen előnyös. 1965/66 telén végzett kísérlet során egyéves erdeifenyő-csemetéket 1—1,5 mm vastag polietilén-fóliából készült zacskókba helyezték kiemelés után. Ennek az anyagnak az a tulajdonsága, hogy a párat nem engedi át, a csemete légzéséhez szükséges gázok azonban átjárhatják. A 40×60 cm nagyságú zacskóba 1000 csemete fért rétegesen úgy helyezve, hogy a gyökerek egymáson fekszenek. Megtöltés után a nyílást behegesztették, vagy fonállal összekötözték. A teli zacskókat ezután rőzsével takart földveremben és csemetekunyhóban felakasztva teleltették át. A csemeték felhasználását követő augusztusi eredményességi vizsgálat azt mutatta, hogy a kunyhóban felakasztva tároltak azonos értékűek a magágyban átteleltetékével, a veremben tároltak valamivel gyengébbek. Az azonos minőség mellett a zacskós tárolásnak előnye az, hogy a csemete a tavaszi erdősítéshez minden pillanatban készen áll, a kiemelés nem von el munkaerőt és főleg időt, megtakarítja az erdősítés helyén való vermetést, megkönnyíti a csemeteszállítást, a csemeték számbavételét, lehetővé teszi a csemetekertben a talaj őszi megművelését, előnyösen hat a csemeték kereskedelmi forgalmára. Mindezek az előnyök bőven megtérítik a zacskózással járó hektáronkénti mintegy 100 Ft-nak megfelelő többletköltséget.

(Die Sozialistische Fortwirtschaft, 1967. 10. sz. — Ref.: Jérôme R.)

Gal'perin, Z. Sz.—Klückskov, E. I. et. al.: **A tehergépkocsi faanyagszállítás kézikönyve.** Moszkva, 1965. 447. old.

Az utóbbi években a Szovjetunióban is túlsúlyba került a szabad nyomú pályán történő faanyagszállítás. A szállítási feladat közel 69%-át tehergépkocsikkal bonyolítják le. A faanyag mintegy 80%-át szálfaban szállítják. Az átlagos szállítási távolság a Szovjetunió egész viszonylatában 34,1 km (az 1966. évi statisztikai adatok szerint). Egyes körzetekben — Szibériában, Távols-Keleten — meghaladja az 50 km-t. A tehergépkocsi faanyagszállítás többéves tapasztalatait a Szovjetunió központi erdészeti kutató intézetének munkatársai szerkesztésében megjelent kézikönyv foglalja össze. A 447 oldal terjedelmű könyv történelmi áttekintést ad a tehergépkocsi fejlődéséről, a 3,5 t teherbírású Zil-gépkocsiktól a korszerű, önrakodó LK—8, 180 LE motorteljesítményű, 17 t teherbírású és a MAZ—509, 16 t teherbírású autószerelvények kialakításáig. A könyv mondanivalóját 109 táblázat és 100 ábra teszi szemléletessé.

A kézikönyv tartalmazza a használatos gépkocsi-vonatok fontosabb műszaki paramétereit, a járművek vonóerő-meghatározását, vontatási jellemzőit, a szállítási gazdaságossági mutatóit. Összefoglalja a gépjárművek rakodóberendezéseinek üzemeltetésével, tartozékuk karbantartásával kapcsolatos ismereteket. Önálló fejezet tárgyalja a különböző teherbírású gépkocsikkal járható erdei utak főbb jellemzőit.

A kézikönyv tizenkét fejezetre oszlik, melyek közül a gépkocsi-vonatok üzemeltetését, teljesítmény-meghatározásuk módját tartalmazó IV. fejezetet — a rakodás és leterhelés gépi berendezéseit, (autódaruk, csörlők, kábeldaruk, árbocdaruk, hidraulikus markoló olloval ellátott közelítő traktorok, leírását) — és a rakodás munkaműveletének technológiáját ismertető V. fejezetet ajánljuk a szakközönség figyelmébe. A felsoroltakon kívül az erdei utakról szóló ismereteket és a szállítás szervezésének kérdéseit tartalmazó XII. fejezetet kell kiemelni, mind terjedelme, mind tartalmi vonatkozásában.

A szerzők erdőgazdasági üzem-mérnököknek, faanyagszállítás szervezésével foglalkozó szakembereknek és egyetemi, technikai hallgatónak ajánlják könyvüket.

Walter Ferenc

A kéregnek humuszképzőként való hasznosítására a Tharandt-i talaj- és termőhelyismereti intézet vizsgálatai szerint lehetőség van. Közvetlenül trágyázásra való felhasználásra a megfelelően apróra darabolt száraz kérgezés anyaga kerülhet. Hátányos tulajdonsága, hogy bomlása a talajban nitrogént köt le és erős lenyújtja a talajt. Ezért pillangósokkal való zöldtrágyázással célszerű összekapcsolni, vagy rákövetkezőleg pillangósokkal hasznosítani a területet. Ha csemetekertben ősszel alkalmazzuk és rákövetkezően tavasszal újra csemetét termelünk, akkor nitrogénműtrágyát kell hozzá adni. Nagyobb foszlányokból álló, friss kérgezés anyagát komposztálni célszerű. Friss kéreg 30% istállótrágya hozzákeverésével, vagy m³-ként 8 kg mészzammonsalétrom, 8 kg szuperfoszfát és 1 kg káliműtrágya hozzáadásával jó komposztot ad. Vannak vizsgálatok, amelyek szerint egyedül a nitrogén hozzáadása is elegendő. Az istálló-

trágyát hüvelyesek növényanyaga, fekália, vagy vágóhídi hulladék is helyettesítheti. Egy, vagy kétszeri átrakás után a komposzt egy év alatt beérik.

(Die Sozialistische Forstwirtschaft, 1967. 12. sz. — Ref.: Jérôme R.)

A tiszta jövedelem előre becslésének a lehetőségeivel foglalkozva Speidel tárgyalja a prognózisok felállításának módszereit. Az *extrapolálás* során az elmúlt évek fejlődésének az irányát vesszük alapul és feltételezzük, hogy az a jövőben is így maradjon. Minthogy a valóságban ez rendszerint másként alakul, a prognózisnak ez a fajtája csak 1—2 évre adhat elfogadható szempontokat. A *regionális összehasonlítás* fejlettebb körzetek fejlődésének irányzatát másolja át az edmaradottabbakra. Minthogy a gazdasági fejlődés menete ritkán ismétlődik, elért eredményei nehezen illeszthetők be más gazdasági rendszerek keretei közé. Az *ökonometrikus módszerrel* olyan matematikai modellt állítunk fel, amely tartalmazza a fejlődés fontosabb tényezőit. Tudnunk kell azonban, hogy a bonyolult, egymással összefüggő gazdasági kapcsolatok nehezen építhetők be a számtani egyenletekbe. Végül az *egyenkénti regressziós számítás* során mindössze néhány olyan tényező összefüggését vizsgáljuk, amelyek között szoros a kapcsolat. Világos, hogy ezzel a módszerrel a gazdasági élet sokoldalú összefüggéseit nem foghatjuk össze. A jövedelmezőség alakulására utaló jóslatok értéke a számítások alapjául szolgáló adatok megbízhatóságától függ. A gazdasági fejlődés lehetőségeinek rendszerint csak a szélső határértékeit állapíthatjuk meg. Ezek keretül szolgálhatnak a távlati tervezések, elgondolások számára és kijelölhetik az utat, amelyen a racionalizálás gazdaságosan elvégezhető.

(Forstarchiv, 1967. 9. sz. — Ref.: dr. Babos I.)

A gazdasági reform célkitűzéseinek erdőgazdasági megvalósítása során érdekes cikkben foglalkozik Voronyin I. V. professzor a SZU-ban felmerülő problémákkal. Írásában megállapítja, hogy az igazi önelszámolás bevezetéséhez még sok feltétel hiányzik. Jelenleg az erdő sok hasznos produktumát nem tartják nyilván a termelés eredményei közt. Az az elv sem valósul meg az erdőgazdaságban, mely szerint minden értékesített termékért a felhasználó díjat köteles fizetni. A régi, elavult árak nem biztosítják az értéktörvény hatásának érvényre jutását sem. A feltételek hiánya miatt az igazi önelszámolás bevezetésére az erdőgazdaság jelenleg nincs előkészítve.

A szerző ezután foglalkozik a vezetési módszerek megjavítását szolgáló javaslatok elemzésével. E javaslatok egy csoportja az erdőgazdasági termelés egyes folyamatainak a teljes önelszámolásra átállításának lehetőségét elemzi. (Pl. nagyüzemi magtermelő-, csemetetermelő üzemek.)

Megemlíti, hogy a nyereség növelése érdekében egyes erdőgazdaságok esetleg értékesebb faállományok kitermelésére fognak törekedni. Speciális ellenőrző apparátus létesítésével, valamint megfelelő prémium szabályzat kialakításával kell e tendenciákat megfékezni.

Más javaslatok az üzemek belüli önelszámolás bevezetésével foglalkoznak. A szerző cikkének e részében Dzsikovicsnak és Lobovikovnak az erdősítések és fiatalosok normatív árainak meghatározására irányuló elgondolásait ismerteti.

A tanulmány különösen érdekes része foglalkozik az önelszámolás egyes elemeinek bevezetéséhez megoldandó feladatokkal. Fontosnak tartja az erdei produktumok ingyenes használatának megszüntetését, az értéktörvénynek megfelelő árak kidolgozását, az élőfakészlet és növedék mennyiségi és minőségi változását jelző értékelési árak kidolgozását, a faanyagtermesztés önköltségének megállapítását és az erdőkataszter kidolgozását.

E problémák megoldásáig a költségvetési finanszírozás rendszerét kell tökéletesíteni. E vonatkozásban tesz hasznos javaslatokat Voronyin professzor cikkének befejező részében. (Lesznoje Hozajsztvo 1967/3. — Ref.: Illyés B.)

Ipari jellegű, gépesített erdőgazdálkodás. Az NDK erdőgazdaságaiban előtérbe került a faanyag ipari jellegű termelésének, feldolgozásának a kérdése. A *Die sozialistische Forstwirtschaft* 1966. évi 10. számában ketten is foglalkoznak a megoldás lehetőségeivel. J. Blanckmeister 8 pontban foglalja össze azokat a követelményeket, amelyek kielégítését a jelenlegi gazdálkodás keretei között és módszerei alapján is vállalni kell és lehet az ipari jellegű termelések érdekében. Ezek: szakosított munkásbrigádok szervezése meghatározott munkafolyamatok elvégzésére; a termesztés összpontosítása az arra alkalmas termőhelyeken a gazdaságilag értékes fafajok választékaira elegyetlen állományok, esetleg faültetvények létesítésével. Ilyen fafajok len-

nének a lúccs és az erdeifenyő, a bükk és a nemesnyárok, nálunk még a duglász és a simafenyő; egyszerű elegyítések kialakítása ott, ahol az elegyítésre élettani megfontolások kényszerítik bennünket; megfelelő nagyságú munkaterületek (vágás és előhasználati területek) kialakítása annak érdekében, hogy egyrészt egy-egy munkaterületen az áttekintést biztosítva, az egyes választékok tételenkénti mennyisége kielégítthesse az értékesítés követelményeit, másrészt a feldolgozás, a felterhelés és a faanyagmozgatás gépesítésének a gazdaságosságát is biztosíthassa; a korosztályok térbeli csoportosítása, egyidejűleg a nevelővágások időközének a széthúzása és az előhasználati termelések területi összpontosítása; a vágásfordulók hosszának és az előhasználatok gazdaságosságának összhangba hozatala; a talajművelés és az ültetési anyag szabványosítása a legteljesebb gépesítés érdekében mind az erdőtelepítések, mind a természetes felújítások végrehajtása során; végül a vegyi gyomirtás alkalmazása az újulatokban és a fiatalosokban egyaránt.

Blanckmeister szerint nem a vastag méretű faanyag termesztéséé a jövő, hanem a cellulóz, a papír és a falemez vékonyabb, főleg minőségileg értéktelenebb választékaié, miért is lehetőleg egyöntetű, egykorú, elegyetlen fenyveseket kellene létesítenünk, amelyekben az egészségügyi felhasználatóktól eltekintve még a nevelővágásokat is mellőzni lehetne. Természetesen szerinte is mindennek az az előfeltétele, hogy előzőleg a termőhelyfeltárás igazolja az elegyetlen, gazdasági célállományok, főleg fenyvesek, nemesnyárasok telepítését. Őva int attól, hogy általánosan ráterjenek az erdőgazdaságok a faanyag minőségét figyelmen kívül hagyó, rövidített vágásfordulóban kezelt, elegyetlen állományok összpontosított, nagy területű tervezésére vagy a gyorsan növő fajok ültetvényeinek nagy területtel rendelkező létesítésére, minthogy mindezek az üzem biztonságát veszélyeztethetik. Szerinte is legcélszerűbb, ha a fajválasztás során a természetes erdőtípusok fajösszetételéből indulunk ki.

Az ipari jellegű, tehát erősen gépesített erdőgazdálkodás lehetőségeit, feltételeit és a megoldás eddigi eredményeit vizsgálva, W. Pampe arra a következtetésre jut, hogy bármely nagyobb gép vagy kombajn munkába állítható az erdőgazdaságban, ha üzemeltetésük idejét folyamatosan és maximálisan biztosítani lehet. (Ref.: dr. Babos I.)

A nyugateurópai cellulózipar versenyképességét elemezve a nyersanyagellátás és a termelés kérdései érdemelnek figyelmet. A szulfát- és szulfátcellulóz előállításában a svédek és finnek állnak az első helyen. Hatalmas és korszerű feldolgozó üzemek léteznek a kedvező nyersanyagellátás, az energiaforrások és a rendelkezésre álló tőke biztosítása. Az üzemek nyersanyagszükségletét azonban ma már csak a svédek tudják a saját faanyagukkal fedezni. A finnek és a norvégok importált faanyagból pótolják a hiányukat.

Az északi országokban mindenütt tovább fejlesztik a fát feldolgozó ipart. A nyersanyag biztosítását belföldön az erdők nagyvonalú feltárásával és a nitrogéntrágyázással kívánják elérni. Repülőgépről kiszórt műtrágyákkal a svédek állományaik növekedését már a következő évtizedben 15%-kal szeretnék emelni. Magyarán az ültetésekkel az eddig hozzáférhetetlen faállományok hasznosítását, a faanyag kedvező mozgását kívánják elérni.

Svédországban az erdők 25%-a a faipari vállalatok kezében van. Magasabb faárak esetén többet termelnek és kevesebbet vásárolnak, alacsony faárak idején lábon tartalékolnak készleteket és vásárlásokkal egészítik ki a faanyagszükségletüket. Ez a megoldás a piacokon az árak nagyfokú állandóságát biztosítja. Finnország és Ausztria továbbra is csak a faimport fenntartásával tudja ipari nyersanyagszükségletét biztosítani.

A franciák abban bizakodnak, hogy iparfejlesztési terveiket a lomberdők (B, Gy, szG) fokozott használatával, a csökkenő bányafaszükséglet következtében felszabaduló erdeifenyő faanyagával, lényegében a faimport csökkentésével is végre tudják hajtani.

A nyugatnémetek nyersanyagszükségletüket részben ugyancsak importból fedezik. Gazdaságossági számításai szerint 100–150 km az a közepes távolság, amelyen belül a faanyag mozgatása gazdaságos. Előtérben áll a tehergépkocsi használata a vasúti szállítással szemben. Utóbbira csak a kiegészítő nyersanyagellátás lebonyolításakor kerülhet a sor.

Az elkövetkező 10 év során igen erős verseny várható az északamerikaiak és a svédek között a papír és a cellulóz piacának az uralmáért.

Ilyen körülmények között a nyugatnémet faipar csak akkor lesz versenyképes, ha korszerű műszaki berendezése elérhet a világszínvonalat.

(Der Forst- u. Holzwirt, 1967. 9. sz. — Ref.: Dr. Babos I.)